

наложъ законы, тъй разсждаше той, да ли немамъ право да съмъ самовластенъ въ дѣлата си? да ли немамъ право да властвувамъ, да подигравамъ, да употребявамъ въ своя полза духове по долни отъ моя духъ?» И тъй злоторевъ по натурата си той са стараеше да оправдае злобата си като представяше единъ аргументъ, който най вече трѣбаше да го направи добродѣтеленъ; въ туй състоеше неговото устроуміе.

Понеже сичкытъ чловѣци, кой по много кой по малко обичатъ страстно властѣта, туй желаніе у Арбака бѣше съвършено съразмѣрно съ характера му. Желаніето му слѣдователно не бѣше желаніе за властъ и свѣгла и обикновенна. Той не желаше тогата на патриція нито консулскія поясъ; колкото міродержавныйтъ тогасъ и гордый Римъ презираше варварскытъ народы, толкози той са гнусеще отъ славата и отъ силата, и въ високомѣріето си и еднаа мисль да потърси едно правителствено достоинство докарваше му ужасъ, защото шѣше да стане орждъ и тварь на императора. Самъ той погомѣкъ на великия редъ на Рампсиата да са унизи да слуша повѣленіята на друго! той да пріеме властъ отъ друга ржка! еднаа мисль за туй го праваше безуменъ отъ негодуваніе. Но колкото мразаше тщеславіето на чиновническытъ отличія, толкози повече той намѣрваше удоволствіе да управлява сърца. Като почиташе смата на духа, като най крѣпкото преимущество на чловѣка, радваше са увѣренъ че той го владѣеше и го употрѣбляваше дѣто искаше и най вече надъ нѣжната младостъ, която съ омайванъе подчиняваше подъ властѣта си; еще той намѣрваше удоволствіе да придобыва за подчиненны душытъ на челоуѣцытъ като ги управляше чрезъ една левидима и невещественна сила. Ако да бѣше той по малко материалистъ и по малко богатъ можаше да основе нова школа, собственна ересь, но дѣятелныйтъ му характеръ са обуздаваше отъ любовѣта къмъ сладострастіето.

Той не осѣщаше само тѣзи наклонность къмъ нравствената властъ, която подбада тщеславіето на ученытъ, но обладаше са отъ една странна и отъ вродена страсть, като обожаваше сърдечно сичко що принадлежеше на таинственната земя, която управляли едно време неговытъ праотцы. И ако да не вѣрваше въ божествата нмъ, вѣрваше обаче въ аллегорінтъ нмъ, или най вече вѣрваше ги какѣто той искаше да си ги тълкува и преправя. Той намѣрваше благодареніе да спазва въ служеніето на египетскытъ божества единъ видъ въспомннаніе, една сѣвка на прецвѣтялото величіе на отечеството си. Заради туй той щедро поднесе царскы дарове на капищата на Изц-